

DOM ZA DUŠEVNO OBOLELA LICA "ČURUG"
DANA: 24.01.2001.
Č U R U G

Dom za duševno obolela lica "Čurug" u Čurugu osnovan je 06. maja 1955. godine odlukom sreza Žabalj, kao ustanova za zbrinjavanje starih lica koji se nadju u stanju socijalne potrebe. Tadašnji naziv bio je "Dom za stare i penzionere" Čurug, a lociran je na periferiji Čuruga u zgradi nekadašnje privatne bolnice "špitalja".

Uskoro se ukazala potreba za zbrinjavanjem odraslih duševno obolelih lica, jer u to vreme nije postojala specijalizovana ustanova te su u Dom za stare primana i ova lica. Ovako kombinovan smeštaj trajao je do 1974. God. kada je izvršena prva kategorizacija bolesnika, te, pošto je u Domu bilo više duševno obolelih lica nego svih ostalih, Dom je preregistrovan u Ustanovu za zbrinjavanje duševno obolelih odraslih lica i utvrđena **delatnost zatvorenog tipa socijalne zaštite specijalizovane za smeštaj hronično duševno obolelih odraslih lica kojima obezbeđuje: zbrinjavanje, zdravstvenu zaštitu, radnu i okupacionu terapiju i pruža druge usluge, u skladu sa njihovim preostalim sposobnostima i zdravstvenim stanjem.**

Od 1991. godine u skladu sa Zakonom o javnim službama, ingerencije osnivača preuzima Vlada Republike.

Kapacitet Doma je 195 teško obolelih odraslih lica. Uglavnom je popunjen. Često se po nekoliko meseci čeka na mesto. Odluku o prijemu i razvrstavanju korisnika u Dom donosi Komisija u sastavu; socijalni radnik, lekar, glavna med. sestra.

Od osnivanja Doma 1955 god. do 1974 nisu vršene neke bitne dogradnje i adaptacije. Pošto je stizalo sve više zahteva za smeštaj, ukazala se potreba za proširenjem kapaciteta, te se počelo sa izgradnjom i proširenjem kapaciteta. Od tada su izgradjena dva paviljona za smeštaj korisnika, adaptiran je prvi postojeći objekat, izgradjena je kuhinja sa trpezarijom dovoljnog kapaciteta, vešeraj, berbernica, magacinski prostor, mrtvačnica, garaža, ekonomske prostorije (farma koka nosilja, svinjci za uzgoj tovnih svinja, čardak, radionice), agregatska stanica sa agregatom od 55 KW, uvedeno centralno grejanje, izvršene daptacije sanitarnog čvora i niz ulaganja u opremu. Sve do početka 90-ih godina Dom je bio pravo gradilište. Skoro svake godine nešto se gradilo, adaptiralo, nabavljalo. Stvoreni su solidni uslovi za boravak korisnika.

Uporedo sa proširenjem kapaciteta priman je i odgovarajući broj radnika. Trenutno u Domu radi 59 radnika različitog profila, od čega u neposrednom kontaktu sa bolesnicima (socijalni radnik, medicinske sestre, negovateljice, spremačice, vešerke, tadni terapeuti, servirke, kuvari, berber) radi 48 radnika, a ostalih 11 su: računovodstveni radnici, majstori (domar, električar, vozač, ložrač) noćni čuvari i direktor.

Od 70-ih do 90-ih godina Dom je u svom razvoju koračao krupnim koracima i imao predispozicije da preraste u modernu Ustanovu sa svim potrebnim objektima, opremom i kadrom za izvršenje svoje delatnosti.

Uvodjenje sankcija našoj zemlji i ekonomska kriza ostavila je pečat i na našem poslovanju. Prestalo se sa radovima na proširenju kapaciteta, mada i dalje postoji objektivna potreba za istim. Poslovanje se svelo na održavanje postojećeg i obezbedjenje sredstava za osnovno preživljavanje (nabavku hrane, odeće, obuće, sredstava za ličnu i opštu higijenu, lekova i sl.). Tek u ovoj godini uz pomoć Ministarstva za rad, boračka i socijalna pitanja, Humanitarne organizacije CARE i nešto uštedjenih sopstvenih sredstava uspeći smo adaptirati oštećene krovove i sanitarni čvor koji zbog dotrajalosti i oštećenja više nije mogao služiti svojoj nameni.

Pripremili smo projektno tehničku dokumentaciju i UTU za izgradnju vodonepropusne septičke jame, ali za dalje radove nemamo sredstava.

Za vreme sankcija, uspeći smo održati solidan nivo usluga, uz pomoć humanitarnih organizacija, preduzeća iz našeg mesta i velikim zalaganjem svih zaposlenih na čelu sa najzaslužnijim radnikom-direktorom Drempetićem. Svi zaposleni, čak i za vreme bombardovanja, ostali su na svojim radnim mestima (nemamo nijedan slučaj napuštanja radnog odnosa) deleći sudbinu korisnika i ostalih radnika. Učinjeno je sve što je moglo da se uradi bez većih finansijskih ulaganja, bez obzira na to, kolika su bila primanja za ovaj nesebični, ali zato nadasve humani rad, odnosno na brigu o ljudima kojima je pored hrane i lekova potrebna nečija lepa reč i ljudski gest razumevanja, da bi se osetili vredni življenja.

Trenutno nam za normalno obavljanje delatnosti nedostaju: sredstva za ličnu i opštu higijenu, obuća, posteljina, koju oni nesvesnim ponašanjem više unište, nego što se sama od dotrajalosti pocepa kao i prehrambeni artikli.

Nedostaje nam takodje sanitetskog materijala i lekova. Naročito su nam neophodni sledeći lekovi, jer ih uopšte nemamo, a mesečna potrošnja je

Mazepine a 200 mg.	55 scat.
Melleril a 25 mg.	120 scat.
Melleril a 100 mg.	60 scat.
Trixifen a 25 mg.	120 scat.
Largactil a 100 mg.	60 scat.
Largactil a 25 mg.	120 scat.
Metoten a 5 mg.	30 scat.
Artane a 5 mg.	30 scat.
Akineton tbl.	30 scat.
Akineton amp.	30 amp.

Direktor

Zdenko Drempetić